

“Ridao hauria d’haver proposat una coalició amb el PSC per a les generals”

Per què heu decidit de presentar-vos a la presidència d’Esquerra?

—Perquè em veig capaç de recuperar la credibilitat social i electoral d’Esquerra Republicana.

—Al text on anunciieu la voluntat de presentar-vos, publicat a *Nació Digital*, dieu que el problema d’Esquerra ha estat voler liderar l’independentisme. Això us ha fet perdre vots?

—Esquerra, els últims anys, ha oscil·lat en el dilema de fer de partit o fer de moviment. Quan el partit té uns resultats estimables, creu que ha arribat l’hora de fer el moviment que porti al poble de Catalunya a fer la travessa pel desert del Sinai. Però els resultats més bons que hem tingut, els del 2003, van representar el 16,5%, no el 61%. Aquestes temptacions de voler utilitzar una força electoral com a moviment quan calia estabilitzar-la, aquest desig de llançar-la cap a un projecte de ruptura i d’alliberament nacional estricte, ha fet que ens descuidem del dia a dia.

—Què us ha fet perdre vots?

—Tothom pontifica sobre el perquè de la pèrdua dels vots del 2003 i el 2004, però ningú no analitza per què vam tenir més vots el 2003 i el 2004. L’estudi del descens hauria d’anar acompanyat de l’estudi de l’ascens. En aquest sentit ens vam creure, després de l’Estatut, que la gent que ens havia votat no tan sols estava d’acord amb els nostres objectius, sinó que els tenia com a primera prioritat. Quan el partit ha començat a dubtar sobre l’aposta per estar al govern i ha començat a fer totes dues coses alhora, sense saber si volia ser al govern o a l’oposició, això li ha comportat una pèrdua d’identitat, de conviccions i una desorientació general.

El senador per ERC Carles Bonet (Lleida, Segrià, 1954) presentarà candidatura a la presidència d’Esquerra. Defensa una política d’esquerres i no es penedeix de cap tripartit, tot i que en critica el tram final.

—Però l’ascens de vots del 2003 també es va produir quan Carod combinava el discurs independentista amb el no nacionalista.

—Sí, però no era un discurs monotemàtic, obsessiu i excloent. De fet, l’eslògan del 2003 era “Mans netes” i el de 2004 “Parlant la gent s’entén”. No hi ha un discurs cridant el poble català a aixecar-se i caminar cap a la independència estricta. Ens va votar molta gent que no era independentista o no ho tenia com a prioritat. Pensar que tots els votants d’una elecció combreguen amb els nostres objectius finals és un error infantil.

—Penseu que els dos tripartits no us han fet perdre vots?

—Després de l’Estatut i d’haver-nos fet fora del govern, el 2006 vam obtenir 414.000 vots. No va anar malament. Cal recordar que en aquells comicis Convergència va fer una campanya de *nosaltres o res*, van fer aquell vídeo, etc. Aquell segon tripartit no crec que ens fes mal, perquè si mi-

rem les enquestes del CEO [Centre d’Estudis d’Opinió], l’elector d’ERC no està amoïnada pel segon tripartit. El problema és l’últim any, sobretot, quan Esquerra comença a estar molt incòmoda dins el govern, comença a sentir els cants de sirena de nous partits i contestació interna que li retreu que no encapçali l’independentisme. A partir d’aquí comencem a trontollar, no som capaços d’afrontar les crítiques i comencem a davallar clarament.

—No en té cap culpa, el segon tripartit?

—Quan se signa, CiU crida a una cassolada i a la seu de Villarroel hi vénen 25 persones comptades. I a les enquestes del CEO no surt que els votants d’Esquerra tinguin una animadversió al tripartit o a Montilla. De fet, en tota la seqüència de les enquestes del CEO Montilla passa per davant de Mas. És als últims temps que la cosa ja deriva, però és perquè Puigercós surt del govern, es fa el congrés d’Esquerra, arriba la crisi...

—Però a Esquerra li surten els problemes interns dels sectors més favorables a l’independentisme: primer, Carretero, i després Uriel Bertran.

—Uriel Bertran, que va saludar el segon tripartit de manera entusiasta amb articles de premsa. I Carretero, al consell nacional on es vota el segon tripartit, no surt a dir res en contra. No va haver-hi contestació interna. Jo crec que la decisió del segon tripartit no és el problema. El problema és la gestió que se’n fa. La imatge de partit immadur, molt acomplexat per les crítiques de fora i de dintre. No és un partit avesat a governar i a prendre decisions que, evidentment, troben oposició. Si et poses al ring ja saps que alguna clatellada et caurà, tret que siguis Cassius Clay.

—I per què se’n van Bertran i Carretero?

—El problema d’Esquerra no ha estat la qüestió nacional, sinó que no ha tingut credibilitat com a partit estable de govern.

—Això és problema dels consellers d’Esquerra?

—No. És problema de tot el partit i de la militància. El partit sembla acomplexat perquè l’acusen d’haver traït els seus objectius. Sobre la derrota del

28N, quan vam perdre més de 200.000 vots respecte al 2006, jo vaig dir: 100.000 vots se n'han anat entre Reagrupament i Solidaritat –aquests no em molesten–; els altres 100.000, que se n'han anat a CiU, em molesten més però tampoc gaire. A mi m'amoïna molt que hi ha 150.000 vots del PSC que se n'han anat directament a CiU. Això és una demostració que el nostre error no és de catalanitat sinó de governabilitat. No ens veuen com un partit en què es pugui confiar. Som un partit que es troba incòmode a les institucions; som un partit que té una lluita interna entre el vessant institucional i el vessant insurreccional.

—**Quines són les propostes del candidat Bonet per a resoldre això?**

—Esquerra Republicana s'ha d'assossegat, ha de reflexionar més sobre la seva identitat, ha de tenir present que és un partit que ha de representar de manera solvent una part de la societat que té una mentalitat progressista, un tarannà republicà i verament catalanista, gent que vol la llibertat de Catalunya i no vol un partit dependent de Madrid. Aquests elements donen per a un partit de primera divisió, de les dimensions de CiU o el PSC. Si fóssim capaços de recuperar el 15% de vots, hauríem d'estabilitzar-nos com a tercer partit i intentar solidificar-nos adquirint respectabilitat com a partit que té una idea de govern i d'estat al cap. Perquè si ERC ha dur la independència a Catalunya, els catalans han de confiar en nosaltres i han de veure que som gent capaç de governar. La solució d'ERC és ella mateixa. S'ha de reinventar i voler ser el partit més important de les esquerres catalanes.

—**Reinventar-se és fer foc nou?**

—No. Foc nou, segons molts, vol dir cremar tots els qui han estat contaminats pel tripartit. Tot el consell nacional! Hi érem tots. Tots fora. Tots. I els militants que van votar aquests consellers nacionals? Tots fora! És una mica absurd. Això no passa als partits seriosos. Quan un partit té problemes, no ho gira tot, com un mitjà, sinó que tracta de fer un compromís entre els actius interns –el patrimoni– i les renovacions necessàries per a readaptar aquest patrimoni. Tots els partits tenen problemes. A nosaltres ens van afusellar un dirigent, vam perdre una guerra

JORDI PLAY

i ens hem recuperat. D'un petit ensurt electoral, també ens en recuperarem.

—**Josep Lluís Carod-Rovira ha anunciat que deixa Esquerra. En aquest cas, el foc nou ha estat provocat?**

—Hi ha qui vol anatemitzar, exorcitzar, tota una etapa. Jo dic que Esquerra i Heribert Barrera el 1980 la van encertar, perquè amb la seva decisió van permetre de configurar a Catalunya un govern catalanista sense dependències de Madrid. Vam afavorir per a Catalunya el catalanisme conservador. I, amb els tripartits, vam afavorir una alternança que calia per a redimensionar les polítiques socials a Catalunya i per a comprometre tota la societat en l'autogovern. I això també ha fet créixer el sentiment independentista. Tot i que encara no és majoritari.

—**Carod-Rovira se n'ha anat perquè la pressió contra ell dins Esquerra era molt forta?**

—Carod se n'ha anat perquè és un entrenador que guanya partits i títols i la directiva no el vol. Al final se'n fastigueja una mica, perd la fe en el partit –perquè diu que sempre estarà controlat per aquesta gent. Però jo crec que Esquerra és el bon partit. Tinc fe que ERC no trigarà gaires anys a ser determinant en un nou reagrupament de les forces d'esquerra que doni un partit independent de Madrid –i alternatiu al catalanisme conservador.

—**Hi havia diferències ideològiques entre Carod i Puigcercós?**

—A mi m'ha sabut tot molt de greu. Vaig defensar que en aquestes últimes eleccions Puigcercós anés de número 1 i Carod de 2. Una rotació. Carod hi estava d'acord, però Puigcercós, per la raó que fos, no. Aquest partit ha funcionat bé durant els anys 90 i fins el 2003, perquè va haver-hi un bon equilibri entre tots dos. Mentre aquestes dues persones van poder conviure, la cosa va anar bé. Quan aquesta convivència es desequilibra i n'hi ha un que vol substituir l'altre de manera poc raonable es trenca la convivència. En tots els partits forts funciona aquest tipus d'aliances: Cambó i Prat de la Riba, Companys i Tarradellas, González i Guerra...

—**Quina ha de ser ara l'aliança: Carles Bonet i Oriol Junqueras?**

—No en tinc ni idea. Jo vull veure qui es presenta. Jo he fet un petit document amb una filosofia molt general. Durant els pròxims dies publicaré una cosa més extensa. Hi ha una cosa que sí que he de plantejar jo: Esquerra ha de fer de partit, no ha de fer de moviment magmàtic. Ha de fer de partit seriós, amb una ideologia molt clara que imposen les seves tres paraules (Esquerra, República i Catalunya) i aquests principis fundadors els ha d'adaptar al dia d'avui; no s'ha de voler emmirallar en conjunturals emergències d'unes altres organitzacions i ha de fer d'Esquerra Republicana. Ja tenim prou feina a representar la gent d'aquest país que se sent progressista, republicana i independentista o no vol un partit d'es-

querres que depengui de Madrid. Amb aquest *target* social en tenim de sobres.

—**Veieu bé la proposta de Joan Ridaó de fer una coalició amb Iniciativa per al Congrés?**

—No la veig. No és un partit amb el qual la militància d'Esquerra se senti còmoda i encara menys la militància històrica d'Iniciativa amb Esquerra. Ens recordem del PSUC i de certs conflictes des dels 40 fins als 80. No sé per què Ridaó no va plantejar d'anar junts amb el PSC a les eleccions generals. Això sí que seria una proposta que posaria en compromís el PSC. Senyors del PSC, si voleu grup parlamentari és molt fàcil: fem una coalició per a anar tots junts al Congrés dels Diputats.

—**Ho proposaríeu?**

—Ja en parlàrem. Primer vull que ERC faci d'ERC. En la seva formació, ERC ja va ser una recomposició de les forces d'esquerra a Catalunya, però primer ERC s'ha d'enfortir. Si ERC es fes forta —si en compte de treure 3 diputats a Madrid, n'hagués trets 5 o 6—, ara, amb la crisi del PSC, ho veuríem d'una altra manera. El fet que més m'ha amoïnada d'aquest procés són els 150.000 vots que han passat del PSC a Convergència.

—**Penseu que els hauria d'haver guanyats Esquerra?**

—És clar.

—**Les militàncies d'ERC i el PSC tenen més en comú?**

JORDI PLAY
“A Esquerra li han vingut amples les institucions”

—Crec que sí. La prova és que els tripartits sempre s'han confeccionat entre el PSC i ERC. Iniciativa s'hi ha afegit per força o si us plau, perquè no hi ha més remei. Però al PSC li passa que té el problema bàsic de la dependència de Madrid.

—**Presentareu candidatura o es-pereu a poder articular una única candidatura de consens?**

—No vull fer guerres per fer guerres. Si es presenta algú més veurem quines són les seves línies i el seu tarannà.

Jo tinc unes idees i si l'altre que es presenta en té unes de diferents, haurà de parlar la militància. Jo he expressat la meua disposició, quines línies ha de tenir Esquerra; no maleixo ni el 1980 ni el 2003 ni el 2006...

—**En la defensa del tripartit...**

—Vejam, tampoc no sóc un defensor de tot el tripartit. Ernest Maragall va dir que era un “artefacte” i de vegades es comportava com si ho fos. Per què? Puigcercós diu que Esquerra ha fet la sensació que s'ha instal·lat a les institucions. No. Que li han vingut amples, les institucions! No ha sabut estar-hi i conviure amb la crítica que rebia del costat del catalanisme. I el final ha estat molt penós. Els darrers mesos tots tres partits deien que era un desastre. Eren tres partits que es presentaven a unes eleccions negant allò que havien fet els últims quatre anys. No és estrany que hagin patit una rebregada. Gairebé demanaven que no els votessin. Però veient què fa CiU, molta gent enyorarà el tripartit.

—**En la defensa del tripartit i del bloc d'esquerra coincidiu amb Ridaó. És una altra possible aliança a la direcció d'Esquerra.**

—Els militants d'un partit tenim l'obligació de no excloure ningú d'entrada. Vull saber què proposa cadascú.

Àlex Milian

Breus

Juan Cotino, nou president de les Corts valencianes

Juan Cotino és el nou president de les Corts valencianes, i Alejandro Font de Mora i Angélica Such, el vice-president primer i la secretària primera. Tots tres abandonen el gabinet per a integrar la mesa del parlament en una legislatura que serà tensa, atès que és previst que el cap del Consell, Francisco Camps, serà jutjat. La fermesa de Cotino i Font de Mora s'adiu amb la dels dos representats de l'oposició a la mesa: Àngel Luna —vice-president segon— i Carmen Martínez —secretària segona— són persones de la confiança màxima de Jorge Alarte, el nou síndic socialista, que no ha cedit cap

EL TEMPS
Cotino jura el càrrec davant un crucifix que va ser present a tota la sessió constitutiva.

cadira de la presidència de les Corts a Compromís ni a Esquerra Unida. Cotino va estrenar-se al càrrec jurant-lo davant el crucifix de fusta que presidia el seu despatx de conseller i que va ser present a la mesa durant tot el plenari.

Una trànsfuga del PSM deixa Alcúdia a mans del PP

Alcúdia, governada els darrers mandats per Unió Mallorquina, no tindrà majoria progressista. Tot semblava dat i beneït per a un pacte entre Convergència per les Illes, el PSOE i l'única regidora del PSM, Carme Garcia. Però, sobtadament, tres dies abans de la constitució del consistori, Garcia anuncià un pacte amb el PP, contra l'opinió de l'agrupació i de la direcció central del PSM. Immediatament, la direcció, encapçalada per Biel Barceló, expulsà Garcia del partit. Si no hi canvis de darrera hora, els progressistes mallorquins perdran la ciutat més important que podien governar a les Illes.